శ్రీ కల్యాణీయం

– సింగీతం లక్ష్మీ కల్యాణి

విశేషమైన ఖ్యాతి గడించిన సినీదర్శకుడి భార్య ఐనప్పటికీ ,

సాధారణ గృహిణిగా ఎదుగుతూ

కుటుంబాన్ని అందంగా తీర్చిదిద్దుకున్న ఓ మహిళ స్ఫూర్తిదాయకమైన ఆత్మకథ..!!

(గత సంచిక తరువాయి)

నేను చాలాకాలం నడుం నొప్పి, డొక్కలో నొప్పితో బాధపడ్డాను. విజయా హాస్పిటల్ డాక్టర్ సుబ్బారావుగారి దగ్గర ట్రీట్‌మెంట్ తీసుకుంటూ వచ్చాను. ఒకరోజు పొద్దున్న బాధ ఎక్కువై విలవిలలాడిపోయాను. తట్టుకోవడానికి కాలేదు. సుబ్బారావుగారికి ఫోన్ చేస్తే, ఆయన ఊళ్ళోలేరన్నారు. అప్పుడు రామాపురంలో యం.ఐ.ఓ.టి. అనే పెద్ద ఆర్థోపెడిక్ హాస్పిటల్ సొంతంగా కట్టుకున్న డా.మోహన్‌దాస్ వద్దకు పరుగెత్తాను. ఆయన అంతకు ముందు ఎన్నో సంవత్సరాలు విజయా హాస్పటల్‌లో పని చేసేవారు. ఆ సమయంలో నేను ఆయన పర్మనెంట్ పేషంటుని. ఎన్నో ట్రీట్‌మెంట్స్, ఎన్నో ఫిజియోథెరపీలు తీసుకునే దాన్ని. నా సమస్యలన్నీ ఆయనకు బాగా తెలుసు. చాలాకాలం తర్వాత వెళ్ళినా కూడా ఆయన నన్ను గుర్తుపట్టారు. మొదట్నుంచీ ఆయన దగ్గరే పనిచేస్తున్న డాక్టర్ బ్యారీ కూడా నన్ను బాగా రిసీవ్ చేసుకున్నాడు. అందుకని ఆలస్యం చెయ్యకుండా నన్ను లోపలికి తీసుకెళ్ళి, ఎక్సరే తీయించారు. కొన్ని స్ట్రాంగ్ మందులు, ఇంజక్షన్లు రాసిస్తే, వాటిని రెండు నెలలపాటు తీసుకున్నాను.

ఒక ఏడాదిపాటు దేవుడు, పూజ ఏమీ లేకుండా మేడ మెట్లెక్కి దిగకుండా కాలం గడిపాను. చెయ్యడానికి మనుషులున్నారు గనక సరిపోయింది. క్రితం సంవత్సరం ఒకసారి కిందపడి, పాదం వాచి అదే డాక్టరు దగ్గరికి వెళ్ళాను. ఆయనే ఫ్రాక్చర్ అయ్యుంటుందని ఊహించుకున్నారు కాబోలు. ఎక్సరే తీసి చూసి, ఫ్రాక్చర్ అవలేదని "యు ఆర్ లక్కీ, నో ఫ్రాక్చర్" అన్నాడు. ఇంజక్షన్ ఇచ్చి, బ్యాండేజ్ కట్టించాడు. "అలా అస్తమానం పడొద్దమ్మా. ఈసారి పడ్తే మీరు లేవలేరు. బెడ్ మీద ఉండవలసి వస్తుంది" అన్నారు.

అప్పటికి నా వయసు అరవై, చలాకీగా తిరిగే నాకు ఇలాంటి పరిస్థితి వచ్చిందే అని భోరున ఏడ్చేదాన్ని. ఎందుకైనా మంచిదని దగ్గర్లో ఉన్న మా ఫ్యామిలీ డాక్టరు త్యాగరాజుగారిని మా ఇంటికి పిలిపించి, మావారు ఆయనతో అన్ని విషయాలూ చెప్పారు. ఒక్క క్షణం ఆగి, డాక్టరుగారు "ఆవిడ పడ్తున్న నడుము నొప్పి బాధకన్నా, లేచి తిరగలేక పోతున్నాననే బాధ ఎక్కువగా పీడిస్తోంది" అన్నారు. ఆయన నా సైకాలజీ కరెక్టుగా కనిపెట్టారు. ఆ తర్వాత డా.సుబ్బారావుగారిని వెళ్ళి కలుసుకుంటే - వంగకూడదు, కింద కూచోకూడదు. ప్రయాణం చేస్తున్నప్పుడల్లా గంటల తరబడి కూర్చున్నప్పుడు ఉపయోగించుకోడానికి నడుము బెల్టు రాసిస్తే దానిని కొని అప్పట్నుంచి ఇప్పటి వరకు ఉపయోగిస్తున్నాను. అప్పుడు పూజలు కింద పీట మీద కూర్చుని చెయ్యకుండా ఉండేందుకు మా వారు దేవుడి గదిలో మూడు అడుగుల ఎత్తున ఒక గ్రానైట్ స్లాబ్ వేయించారు. నేను దేవుళ్ళని దానిమీద పెట్టుకున్నాను. అందువలన నేను నిల్చోనైనా పూజ చేసుకోవచ్చు. లేకపోతే ఒక ఎత్తయిన స్టూలు మీద కూర్చోనైనా పూజ చేసుకోవచ్చు.

ఈ ఇంట్లో ఉండగానే మా వారు "ఘటోత్కచ్" అనే ఏనిమేషన్ సినిమా తీసారు. నిర్మాత హైదరాబాదులోని సూర్యదేవర వినోద్. సగం పని అయిన తర్వాత ఫిలిప్పైన్స్‌కు వెళ్ళవలసి వుండింది. ఎందుకంటే ఎక్కువ ఏనిమేషన్ పనంతా ఫిలిప్పైన్స్‌లోనే జరుగుతూ ఉండింది గనక. నిర్మాత వినోద్ ముందే మనీలాకి వెళ్ళారు. మరొక ఏనిమేటరు దీపక్ అనే ఆయన కూడా అక్కడే ఉన్నారు. ఇద్దరూ ఒక ఫ్లాట్‌లో ఉండేవారు. ఇష్టమైతే వండకునేవారు. లేకపోతే బయట నుంచి తెచ్చుకునేవారు. నాన్‌వెజ్ గనక ప్రాబ్లమ్ ఉండేది కాదు. మేము వెళ్ళిన మర్నాడు వినోద్‌తో చెప్పాను. "మేం ఉన్నన్నాళ్ళు నేనే వంట వండుతా"నని, మిక్సీ, ఎలెక్ట్రిక్ స్టవ్, కొన్ని సామాన్లున్నందున నాకు ఏ ఇబ్బంది కలగలేదు. ఇన్నాళ్ళకి మళ్ళీ ఇంటివంట తినేసరికి వాళ్ళిద్దరికీ ప్రాణం లేచి వచ్చినట్లయింది. మేము ఫిలిప్పైన్స్‌లో రెండువారాలున్నాం. ఆ సమయంలో వినాయకచవితి పండగ వచ్చింది. ముందుగానే ప్లాన్ చేసి వినాయకుడి ఫోటో, పూజ కథాపుస్తకం మాతో తీసుకెళ్ళాం. పూజా విధానం, కథ చదవడం అంతా మా వారే చేసారు. వినోద్, దీపక్ కథ సమయానికి వచ్చి, చక్కగా కథ విని వెళ్ళారు. తరువాత మేము మనీలా చూడాలంటే, వినోద్ ఒక అసిస్టెంటును పంపిస్తే, అతని భార్య కూడా మాతో వచ్చింది.

మనీలాలో పని కాగానే మేము తిరుగుప్రయాణంలో బేంకాక్‌లో దిగాము. అక్కడ అంబుజమామి కూతురు జయశ్రీ అల్లుడు మమ్మల్ని ఎయిర్‌పోర్టుకు వచ్చి రిసీవ్ చేసుకున్నారు. జయశ్రీ భర్త ముకుందన్ ఒక బిస్కెట్టు ఫ్యాక్టరీలో పెద్ద ఉద్యోగంలో ఉండేవాడు. వాళ్ళ ఇల్లు ఊరికి చాలా దూరం. మూడురోజులు వాళ్ళింట్లోనే ఉన్నాం. మాకు బిస్కెట్ ఫ్యాక్టరీ, సైట్ సీయింగ్, షాపింగ్‌లకి పిల్చుకెళ్ళారు. అక్కణ్ణుంచి ఊళ్ళోకి వచ్చి మన్‌హాట్టన్‌లో హోటల రూం తీసుకున్నాం

ఆ హోటలు చుట్టూ షాపులు, మాల్స్, సూపర్ మార్కెట్లు, హోటలు ఉన్నాయి. ఇవన్నీ ఆటోకి దగ్గర నడకకి కొంచెం దూరం. కొద్ది దూరంలో దోస సెంటర్ అనే హోటల్ వుంది. దోస సెంటర్ కాక శరవణ భవన్‌లాగే మరొక హోటల్ వుంది. అక్కడ లంచ్, డిన్నర్ అంతా వుంటుంది. వాడు తమిళవాడు. మేము తమిళంలో మాట్లాడుతుంటే వాడికి సంతోషం వేసేది. సినిమావాళ్ళు షూటింగ్ నిమిత్తం వచ్చి తన హోటల్‌కి వచ్చేవాళ్ళని ఒక ఆల్బమ్ చూపించాడు. మీరు మళ్ళీ వచ్చినప్పుడు మీ ఫోటో కూడా ఈ ఆల్బమ్‌లో ఉంటుందన్నాడు. హోటల్ నుంచే ఒక టాక్సీ మాట్లాడుకుని గోల్డెన్ బుద్ధా, ప్యాలెస్, అచ్చు మనుషుల్లా వుండే బొమ్మలు, మ్యూజియంలాంటి వన్నీ చూసి ఇండియాకి తిరిగి వచ్చేసాము.

మావారు రెండోసారి అమెరికాకి వెళ్ళవలసి వచ్చింది. పెంటామీడియా వాళ్ళు ఈసారి అక్కడే పనిచేస్తున్న మా అల్లుడు సతీష్‌ని కూడా పంపించారు. లాస్ ఏంజలిస్‌లో ఒకసారి మేము పగడాలు, రూబీ, సెఫైర్, ఎమరాల్డ్ లాంటివి ఎక్కడ దొరుకుతాయి అని అడిగితే అక్కడివాళ్ళు ఒకచోటు చెప్పారు. సరేనని నేనూ, మావారు, అల్లుడు సతీష్ ఒక షాపుకు వెళ్ళాను. ఒకవైపు షాపువాడు చూపిస్తుంటే, వేరొక వైపు ఇండియన్స్, జీన్స్ ప్యాంటు షర్టు వేసుకుని నలుగురు, ఐదుగురు కూడా ఆ ముత్యాలు చూస్తున్నారు నేనూ, మావారు ఇవి చూస్తుంటే మా సతీష్‌తో అందులో ఒకామె "ఇండియాలో మదరాసులో మా అంకుల్ ఒకాయన ఉన్నారు. ఆయన పేరు సింగీతం శ్రీనివాసరావు ఆయన సినిమా డైరెక్టరు" అని చెప్పిందట.

మా సతీష్ వెంటనే "ఆయన మీ వెనకాలే ఉన్నారు" అన్నాడట. మొదట ఆమె నమ్మలేదట, మావారు వెనక్కి తిరిగి వాళ్ళున్నచోటకి వెళ్ళారు. "నేనే సింగీతం శ్రీనివాసరావు" అని చెప్పేసరికి ఆ అమ్మాయి "నేను మీ కజిన్ సిస్టర్ లలిత కూతురుని" అన్నది. మావారు "లలిత కూతురు మహాలక్ష్మి అనే అమ్మాయి ఒక్కతే" అంటే, "నేనే మహాలక్ష్మిని" అంది. అనుకోకుండా కలిసినందుకు రెండు వైపుల వారికి ఆనందం, ఆశ్చర్యం కలిగింది. ఆవిడ మరెవరో కాదు పేరు మహాలక్ష్మి మిసెస్ యం.కె.ఆశోక్‌రావు. మా వారికి పెద్ద తల్లి మనవరాలు, ఆవిడకు మావారు మేనమామ వరస అవుతారు. చిన్నప్పుడు ఆమెను ఎత్తుకుని మావారు తిరిగేవారట. రెండు సంవత్సరాలు తరువాత తన కొడుక్కి పెళ్ళి చేసింది. కానీ చనిపోయిన ఆవిడ అమ్మ కోరిక ప్రకారం రిసెప్షన్ ఇండియాలో పెట్టుకుంది. అదీ మదరాసులోనే. మేమంతా వెళ్ళి వచ్చాం.

మేము లాస్ ఏంజలిస్‌లో ఉన్నప్పుడు మా సినిమా లైన్ ప్రొడ్యూసర్‌గా పనిచేసిన రేన్‌డీట్రో అనే అతనితో పరిచయం అయింది. అతను అప్పుడప్పుడు మా అపార్టుమెంట్‌కు వస్తుండేవాడు. అతను కొంచెం చిన్న వాడైనందున సతీష్‌తో చాలా ఫ్రెండ్లీగా వుండేవాడు. అతనికి ఇండియన్ భోజనం అంటే ఇష్టం. అతని కారులోనే తిరిగేవాళ్ళం మేము. హోటల్‌కు కూడా అతనితోనే తిరిగేవాళ్ళం. ఒకసారి ఇంగ్లీషు తేదీ ప్రకారం అతని పుట్టినరోజు, తెలుగుతేది ప్రకారం విజయదశమినాడు మావారి పుట్టినరోజు వచ్చాయి. అతను ఒక హోటల్‌కి మమ్మల్ని పిల్చుకెళ్ళి వాళ్ళ తల్లిదండ్రులను, చెల్లెళ్ళను కూడా పిల్చుకు వచ్చాడు. ఆ అమ్మాయిలు వచ్చిన ముఖ్య కారణం నేను చీర ఎలా కట్టుకుని వున్నానో చూడ్డానికి. ఒక కేకు ఏర్పాటు చేసాడు. మా వారు, రేన్‌డీ కలిసి కేకు కట్ చేసారు. వచ్చేటప్పుడు అతనికి మా సతీష్ ఒక దుప్పటి బహూకరించాడు. పెంటామీడియాలో పనిచేసే కిమ్ అనే అమ్మాయికి, హిర్మా అనే అమ్మాయికి కూడా మేము తీసుకొచ్చిన జుబ్బా, లుంగీలు, తువ్వాలు బహూకరించాము.

ప్రొడక్షన్ చూసుకుంటున్న కిమ్ అనే అమెరికా అమ్మాయి ఏర్పాటు చేసిన అపార్టుమెంటే మేమున్న బస. ఆ అమ్మాయి రోజూ పొద్దున్న 9.00గంటలకి మా వారిని, సతీష్‌ని పెంటామీడియా ఆఫీసుకు పిల్చుకెళ్ళి మళ్ళీ మధ్యాహ్నం దిగపెడ్తూ ఉండేది. మేముండే అపార్ట్‌మెంట్ ఇప్పుడు ఆస్కారు ఫంక్షన్ చేసే హాలుకు అనుకునుంది. దానికీ మేమున్న అపార్టుమెంటుకీ మధ్య ఒక గోడ అడ్డం. మేం వెళ్ళినప్పుడు ఆ భవనం కడ్తూండేవారు. మేము రోజూ వరండాకు వస్తే, ఆ కట్టడాల పనంతా కనిపించేది.

అమెరికాలో ఒక చిన్న దంపతులు పరిచయమయ్యారు. వాళ్ళది ఇండియానేనట, వాళ్ళది కర్నాటకేనట, అక్టోబరు 9న నా పుట్టినరోజు అని మాటల్లో వాళ్ళు తెలుసుకుని చాలాదూరంలో వున్న వెంకటేశ్వర స్వామి గుడికి పిల్చుకెళ్ళారు. అక్కడ అంతా నిశ్శబ్దం. ఏదో ఉపన్యాసం చెప్తుంటే, అందరూ చాలా నిమగ్నులై వింటున్నారు. ఇంతలో మేము ఏదో కొంచెం మెల్లగా మాట్లాడేసరికి "ఉష్ నో టాకింగ్" అని మా నోరు నొక్కారు. అమెరికాలో ఇలాంటి భక్తులు ఉన్నారా అనిపించింది. బహుశా ఇండియా నుండి దూరం వెళ్ళిన తరువాతే ఇక్కడి నిజమైన భక్తిని తెలుసుకుంటున్నారేమో.

తరువాత వాళ్ళను మేము గుడి నుంచి వచ్చేదారిలో వున్న దాస్‌ప్రకాస్ అనే ఇండియన్ హోటల్‌లో మేమే ట్రీట్ ఇచ్చాక మళ్ళీ మమ్మల్ని వాళ్ళు ఇంటివద్దనే దింపి వెళ్ళారు.

అమెరికాలో నివాసం ఏర్పరుచుకున్న ఇండియన్ వ్యాపారవేత్త, శైలేష్ మొహతా. అతని మేనల్లుడిని పిల్చుకుని మా అపార్టుమెంటుకు వచ్చి, అతను పాటలు బాగా పాడ్తాడని మావారికి పరిచయం చేసారు. వాళ్ళందరికీ కూల్‌డ్రింకు ఇచ్చాను. మమ్మల్ని శైలేష్ మెహతా వాళ్ళింటికి రమ్మని ఆహ్వానించి వెళ్ళాడు. ఒకరోజు వచ్చి మమ్మల్ని వాళ్ళ ఇంటికి పిల్చుకెళ్ళి రాజ్‌భవన్‌లాంటి ఆయన ఇల్లు చూపించి మొత్తం అందులో ఉన్న గదులన్నీ చూపించి, చూచాయగా ఇది షూటింగ్ నిమిత్తం చాలా బాగుంటుందని మావారితో అన్నాడు. ఆయన ఇల్లు ఊరికి చాలాదూరం. అక్కడ్నించి మమ్మల్ని అమెరికన్ జేడ్, పగడాలు కొనాలంటే అక్కడికి పిల్చుకెళ్ళి, మేము షాపింగ్ అంతా చేసుకున్న తరువాత రాత్రి ఇండియన్ హోటల్‌కి పిల్చుకెళ్ళి, డిన్నర్ అయిన తరువాత మమ్మల్ని ఇంట్లో వదిలి వెళ్ళారు. మేమింటికి వచ్చేసరికి సతీష్, అతని కజిన్ బ్రదర్ సంజయ్ కలిసి వండుకుని తిన్నారట. శైలేష్‌గారు సతీష్‌ని కూడా పిలిచారు కానీ సతీష్, అతని కజిన్‌తో డిస్నీలాండ్ చూడాలని మాతో రాలేదు. రెండు రోజుల తరువాత మమ్మల్ని గుడికి పిల్చుకెళ్ళిన యువదంపతులు భోజనానికి పిలిస్తే వెళ్ళి వచ్చాం.

ఈ సందర్భంలోనే హిందీ సినీనటుడు రాజేంద్ర కుమార్ మా వారి "పుష్పక విమానం" హిందీలో "పుష్పక్" పేరుతో విడుదల చేసి, తర్వాత మా వారి దర్శకత్వంలో, "ఫూల్" అనే సినిమా నిర్మించడంవల్ల మా వారు పరిచయం అయ్యారు. రాజేంద్రకుమార్ కూతురు, అల్లుడు అమెరికాలో ఉన్నారు. ఆయన అల్లుడు అమెరికాలో మేమున్న విషయం తెలుసుకుని, ఒకరోజు వాళ్ళమ్మాయి పుట్టినరోజునాడు హోటల్‌కి ఆహ్వానిస్తే వెళ్ళివచ్చాం.

అమెరికానుంచి తిరిగి వచ్చిన కొద్దిమాసాలకే ఇదే పిక్చరు పనిమీద మళ్ళీ అక్కడికి వెళ్ళాల్సి వచ్చింది. అంటే మొదటిసారి వెళ్ళి చేసుకున్న పనులు ఫలించి, ఈసారి వివరంగా మిగతా టెక్నీషియన్లు, అంటే హాలివుడ్‌లోని కెమెరామెన్, ఆర్ట్‌డైరెక్టర్ యూనిట్ అంతా సెలెక్ట్ చేయడానికి వెళ్ళాలి. ఈసారి హాలివుడ్‌లో ఓ రెండు మాసాలన్నా వుండవలసి వస్తుంది. ఇప్పటికే సతీష్ కంపెనీలో చాలామంచి పేరు సంపాదించుకున్నారు. అందుకని సతీష్‌ని కూడా మాతో అమెరికా పంపించారు. మాకొక అపార్టుమెంటు ఇచ్చారు. వంట చేసుకోవడానికి రూము, పడకగదులు, అన్నీ వుండేలా. నేను ఇక్కడినుంచి బియ్యం దగ్గరనుంచి పిండ్లు, నెయ్యి, పైగా ఊరగాయలు అన్నీ ప్యాక్ చేసుకున్నాను. ఎవరో అన్నారు. అక్కడ ఎయిర్ పోర్టులో కుక్కలు వాసన పసిగట్టి మేము ఏం తెచ్చామో పసికడతాయని, ఇవన్నీ అమెరికాలోనికి వెళ్ళడానికి ఎయిర్‌పోర్టులో ఒప్పుకోరని పలురకాలుగా చెప్పారు. పైగా నేను ముందుగానే మా సుధ స్నేహితురాళ్ళు అమెరికాలో ఉంటున్నారు కదా అని వాళ్ళ తల్లులకు ఫోన్ చేసి, ఏమి తీసుకెళ్ళవచ్చు, ఏం తీసుకెళ్ళకూడదు అని ముందుగానే కనుక్కుని పెట్టుకున్నాను.

ఎయిర్‌పోర్టుకు వెళ్ళిన తరువాత అక్కడక్కడ తగిలించి ఉన్న కుక్కల బొమ్మల్ని చూడగానే నాకు పై ప్రాణాలు పైనే లేచిపోయాయి. చచ్చీ చెడీ ఊరగాయలు, పొడులు సైతం ప్యాక్ చేసుకొచ్చానే, ఏమవుతుందో ఏమోనని. కానీ మమ్మల్ని ఎంత భయపెట్టారో దానికి విరుద్ధంగా అయింది. ప్రాబ్లమ్ లేకుండా అమెరికా చేరాము .నా డైలీ పని కాఫీలు అయినతరువాత ఇండియా నుంచి తెచ్చిన ఇడ్లీ ఇన్‌స్టెంట్ పౌడర్‌తో ఇడ్లీలు, అవికాక ఉప్మా, పొంగల్ చేసేదాన్ని. అప్పుడప్పుడు మా సతీష్ కార్న్‌ఫ్లేక్స్ తెస్తే అది తినేవాళ్ళం. కానీ ఇడ్లీ పిండి ఎన్నాళ్ళు వుంటుంది? సతీష్ బజారు నుండి ఒక మిక్సీ గ్రైండర్ తీసుకొచ్చారు. ఇక పెసరట్లు, దోసెలు, పచ్చళ్ళు కూడా చేస్తుండేదాన్ని మధ్యాహ్నం వంటకి. రాత్రిళ్ళు బయటికి వెళితే ఏదో తెచ్చుకుని అన్నం తినేవాళ్ళం.

మేము ముగ్గురం రోజూ సాయంత్రం పూట అలా వాకింగ్‌కి, షాపింగ్‌కి వెళ్ళేవాళ్ళం. దూరం అయితే టాక్సీ చేయించుకుని వెళ్ళేవాళ్ళం. మావాళ్ళు భోజనానికి రాకపోతే, పెంటామీడియా ఆఫీసు వాళ్ళే తెప్పిస్తే అక్కడే భోజనం చేసేవాళ్ళం.

ఒకరోజు కనిపెట్టాం. దూరాన ఒక ఇండియన్ హోటల్ ఉందని, పేరు 'పారు హోటల్' కానీ టాక్సీ ఎక్కి చాలా ఖర్చుపెట్టి వెళ్ళవలసి వచ్చేది. హోటల్ వాడు తమిళవాడు. వాడు అమిత సంతోషంలో తమిళంలో "మామి, వాంగో వాంగో (మామి రండి రండి)" అని ఆహ్వానించేవాడు. ఆ సమయంలో మా వారికి ఇండియాలో రామోజీరావుగారి నిర్మాణంలో "ఆకాశవీధిలో.." షూటింగ్ సగం పూర్తయింది. దాంట్లో నాగార్జున రవీనాటాండన్ హీరో, హీరోయిన్లు. ఇంకొక జంట రాజేంద్రప్రసాద్, కస్తూరి. ఆ సినిమాలో ఒక ఎలుగుబంటితో కొన్ని సీన్లు ఉన్నాయి. హీరో, హీరోయిన్లు ప్లేన్ క్రాష్ అయితే ఒక అడవిలో వుంటూ ఎలుగుబంటి ఎదురై నానా అవస్థలు పడతారు. దానిని మొత్తం ప్రొడక్షన్ వాళ్ళు కెనడాలో వేంకోవర్ దగ్గర షూటింగు పెట్టుకున్నారు. అందుకుగాను మావారు అమెరికాలో ఉన్నప్పుడే పదిరోజులు కెనడా షూటింగ్‌కి కేటాయించారు. సరే, నేనూ, వారు వెళ్ళాం. అది ఒక అడవి అవడం మూలాన నేను ఒకటి రెండురోజులు వెళ్ళి మళ్ళీ వెళ్ళలేదు.

ఒకరోజు రాత్రి ఏదో ఒక చైనా షాపు వుందంటే బస్సులో వెళ్ళాం. రాత్రి పదిగంటలు దాటింది. బస్సు దిగేసరికి అక్కడ చైనా షాపు కనిపించలేదు సరికదా, అక్కడంతా నిర్జీవంగా భయంకరంగా వుంది. అక్కడక్కడ కొందరు బ్లాక్ కెనడియన్లు సిగరెట్ తాగుతూ నిలబడి ఉన్నారు. మాకేం చేయాలో తోచలేదు. ఈలోగా ఒక బస్సు వస్తే దాన్ని ఆపబోయాం. కొన్ని గజాలు పోయినతర్వాత బస్సు ఆగింది. పరిగెత్తి బస్సెక్కి మళ్ళీ హోటల్ చేరుకుని హమ్మయ్య అనుకున్నాం. ఈ సంగతి హోటల్‌లో చెబితే "అయ్యొయ్యో అక్కడికి ఎందుకు వెళ్ళారు. అది చాలా డేంజరస్ ఏరియా. పది డాలర్లకు ఏమైనా చేస్తారు" అన్నారు. మేము కెనడాలో చేసుకున్న షాపింగులో మాకు బాగా నచ్చింది బొచ్చుతో ఉన్న కుక్కబొమ్మ. అదిప్పటికీ మా హాలులో ఉంటుంది. దాన్ని చూసి అందరూ నిజమైన కుక్క అని అనుకుంటుంటారు.

"ఆకాశవీధిలో" షూటింగప్పుడు ఒకసారి ఉషాకిరణ్ మూవీస్ గెస్ట్‌హౌస్‌లో మావారితోపాటు వుండి వారం అయిన తరువాత వచ్చేసాను. కొన్నిరోజుల తరువాత రామోజీ ఫిలిం సిటీలో షూటింగ్ అయితే నేను కూడా వెళ్ళి సితారా హోటల్లో వుంటూ వచ్చాను. ప్రొడక్షన్ వాళ్ళంతా బాగా చూసుకునేవారు. అయినా మా వారితో అన్ని షెడ్యూళ్ళకీ వెళ్ళకపోయినా పిక్చరు ముగిసేలోపుగా కొన్నాళ్ళు వుండి వస్తుండేదాన్ని.

రామానాయుడు గారి సినిమా 'విజయం' షూటింగ్ సమయంలో ఒకటి రెండురోజులు గ్యాప్ వస్తే 'ఐతే' సినిమా చూడ్డానికి హైదరాబాదులోని థియేటర్‌కి వెళ్ళాం. సినిమా చాలా బాగుంది. ఇంటరెస్టింగ్‌గా, సస్పెన్స్ గా ఉంది. మావారు ఇంటర్‌వెల్‌లో వెళ్ళకుండా లైట్లన్నీ ఆర్పిన తర్వాత చీకట్లో బయటికి వెళ్ళి లోపలికి వస్తుండగా మెట్లు తట్టుకుని కిందపడ్డారు. ఆ పడ్డంలో కుడిచేతివేళ్ళ మీద పడ్డంతో ఆ బరువంతా దానిమీద పడి వేలు వాచిపోయింది. కానీ థియేటర్‌లోనే కూర్చుని ఇంకా సినిమా ఒక గంటే కదా అని సినిమా పూర్తయ్యేవరకూ అక్కడే ఉన్నాం. రానురాను నొప్పి యెక్కువవడం మొదలుపెట్టింది. ప్రొడక్షన్ కారు కనుక మొదట అపోలో హాస్పటల్‌కి వెళితే డాక్టరు లంచ్‌కి వెళ్ళినందున యశోదా హాస్పటల్‌కి వెళ్ళాం. అక్కడ కూడా చీఫ్ డాక్టర్ లంచ్‌కి వెళ్ళారు. ఆయన ఆర్థోపెడిక్ డాక్టర్ కదా, వాళ్ళ అసిస్టెంట్ డాక్టర్లు మాత్రం ఉన్నారు. వాళ్ళు మా వారు ఫలానా అని తెలుసుకుని కూర్చోబెట్టి, ఒక మూల మా ఆయన నొప్పితో బాధపడుతుంటే 'విచిత్రసోదరులు' పొట్టివాడిలాగా ఎలా చేశారు? మైకెల్ మదన కామరాజు కథ, మయూరి చాలా బాగుందని, ఆదిత్య 369లాంటి వెరైటీ సినిమాలే చేస్తారని, అలాగని, ఇలాగని మావారిని పొగుడుతూ ఉన్నారు. నా పరిస్థితి ఒకవైపు మావారిని చూసి జాలి, ఆయన పడుతున్న వేలి బాధని చూసి ఏడుపు వస్తోంది. చివరికి పెద్ద డాక్టరు వచ్చి ట్రీట్‌మెంటు యిచ్చారు. మేము సురేష్ గెస్ట్‌హౌస్‌కి వచ్చేసరికి సాయంత్రం 4.30 అయింది. అప్పుడు మా భోజనాలు, రెండు మూడురోజుల వరకు నేనే ఫీడ్ చెయ్యవలసి వచ్చింది భోజనం. ఒక్కోసారి మనకు తెలియకుండా ఇలాంటి సంఘటనలు జరుగుతూంటాయి.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments